

vina tanquam in speculo videre dicantur. — Ex dictis etiam colligi potest, quomodo intelligenda sit metaphorica quædam locutio, qua dici solet, beatos videre in essentia divina creaturas tanquam in speculo. Qui modus loquendi allegari solet ex Augustino, epist. 112, sed ibi cap. 4 et sequentibus solum docet Augustinus videri Deum, quando vult et quomodo vult, et præcipue tractat de visionibus DEI sub specie corporali. Habetur tamen nomine Augustini in 9 tom., lib. de Triplici habitac. cap., ult, et ea utitur Concilium Senonense supra, et D. Thomas 1 p., quæst. 14, art. 5 et quæst. 12, art. 8 ad 2 et ibi Cajetanus, item D. Thomas in 3, d. 14, quæst. 1, art. 1, quæstiuncula 4 ad 1. Hæc igitur comparatio, seu locutio contemnenda non est, non est tamen cum proprietate, vel perfecta similitudine accipienda, sed per quamdam metaphoram et perfectam similitudinem. Nam imprimis, juxta sententiam magis philosophia probatam, cum res per speculum videtur, visio talis rei non terminatur proxime ad imaginem quasi depictam in speculo, sed ad rem ipsam immediate, cujus species mediante speculo per reflexionem ad oculum pervenit. Quod si simul videtur speculum solum est concomitanter, quia ipsum etiam speciem sui mittit ad oculum: si autem poneremus impediri speculum, ne sui speciem mitteret, vel DEUS cum illo non concurreret, et concurreret cum specie alterius objecti ad reflexionem ejus, videretur plane res per speculum, non viso speculo. Visio ergo illa, quatenus ad rem aliam per speculum terminatur, non terminatur prius ad speculum, ut affectum specie talis objecti et ita non est medium cognitum proprie, ac per se loquendo. In hoc ergo non tenet in præsentia similitudo speculi, sed solum in hoc, quod sicut speculum obicitur visui et visus tendendo in illud, transit ad rem aliam repræsentatam per illud: ita beatus intuendo essentiam divinam per illam transit ad creaturas. In hoc ergo solum est comparatio, in modo vero minime. Dicitur autem divina essentia speculum voluntarium, quia solum videtur quando et a quibus vult.

35. *Assertio ultima.* — Dico ultimo: si divina essentia non potest esse ratio videndi creaturas in ipsa vel omnino fieri non posset, ut creaturæ viderentur eadem indivisibili visione, qua videtur Deus, vel saltem incredibile non esset, ita fieri. Hanc conclusionem pono ad declarandam amplius necessitatem illius modi cognoscendi creaturas in Deo. Et ad refellendam sententiam illam, quæ asserit, creaturas

dici videri in verbo solum, quia concomitanter videntur eadem visione, qua verbum et per idem lumen gloriæ et per eandem speciem intelligibilem, seu per eandem essentiam divinam unitam per modum speciei. Et imprimis jam supra ostendi, illum modum concomitantiam non sufficere, ut unum dicatur in alio cognosci, nec unitatem speciei, luminis et actus, quia res nec in specie, nec in lumine, nec in actu ipso videtur, ut in viso corporeo manifestum est: eademque ratio est de spiritali visione, ut supra etiam tetigimus, tractando de verbo beatorum. Sed, omisso modo loquendi, ostendo vel impossibile, vel incredibile esse illo modo videri simul essentiam divinam et creatam uno actu, quia vel id fieret per illam visionem secundum diversas ejus partes, ex quibus intelligatur componi, aut quia idem actus omnino indivisibilis æque primo et directe attingit utrumque objectum, non quatenus inter se habent connexionem, sed absolute, immediate et in se; sed neutrum dici potest, ergo.

36. *Roboratur pars minoris prior.* — Prior pars minoris probatur, quia duobus modis potest intelligi, actum illum componi ex duabus illis partibus. Primo quod utraque illarum sit in se omnino indivisibilis extensive et quod inter se uniantur aliquo modo unionis: et hic modus, neque hactenus excogitatus est ab aliquo auctore, quia entitates, seu partes in se indivisibiles non possunt uniri inter se per modum continuationis, quia hic modus est proprius rerum habentium aliquam latitudinem, secundum quam possunt habere aliquem terminum communem indivisibilem. At vero, seclusa hac unione per modum continuationis non potest intelligi alius modus unionis inter has partes indivisibiles, nisi per modum actus et potentiam, seu objecti et actus, seu aliquo alio simili vel proportionali illi, hic autem neque intelligi potest talis modus unionis, neque aliqua illius ratio reddi potest, ergo. Probatur minor: nam si quælibet illarum entitatum per se primo et directe tendit in suum objectum sine ordine, vel habitudine objectorum inter se, non est, cur una ad alteram comparetur ut potentia ad actum, neque cur una aliam per se supponat, vel ab illa pendeat: erunt ergo illæ duo entitates duo actus, neque fingi potest ratio aut modus, quo in unum coalescant.

37. *Objectioni via præcluditur.* — Quod si dicantur illæ duæ entitates esse in se divisibiles et uniri per modum cujusdam continuationis, sicut de gradibus intensionis dicitur; hoc im-

pugnatur primo quia non est, unde hujusmodi entitates in se habeant latitudinem quasi extensivam respectu singulorum objectorum. Constituamus enim per illas videri Deum et angelum: ille actus, quatenus terminatur ad Deum præcise, non est, unde habeat latitudinem seu divisibilitatem quasi extensivam in entitate, cum neque ex subjecto, neque ex objecto possit illam habere: utrumque enim indivisibile est. Unde quidquid entitatis est in illo actu, prout versatur circa Deum, totum tendit in Deum secundum idem; ergo in illa ratione non potest intelligi latitudo extensiva in illo actu. Atque eadem ratio fieri potest de altera parte illius actus, quatenus terminatur ad angelum, et sic de aliis: ergo necesse est intelligere singulas illas entitates quæ vocantur partiales, in se indivisibiles extensive.

38. Secundo etiam si fingeremus illas esse divisibiles, non possent habere terminum communem quo unirentur. Nam interrogo quodnam objectum respiciat ille terminus, ut in exemplo posito, an terminetur ad angelum, vel ad Deum tantum? Si ad Deum, ergo non potest terminare aliam partem illius actus, qua videtur angelus, cum non versetur circa objectum ejus. Si ad angelum, eadem ratione non poterit terminare aliam partem qua videtur Deus. Nec vero potest dici quod terminetur ad utrumque, tum quia esset altioris rationis quam sit totus actus secundum omnes partes suas: tum etiam, quia si datur unum indivisibile, quod objective terminetur simul ad Deum et creaturam, melius diceretur totum actum esse indivisibilem et repræsentare utrumque objectum simul, quia non est major ratio de toto actu quam de qualibet entitate indivisibili. Neque etiam dici potest illum terminum communem non respicere aliquod objectum. Contra hoc enim imprimis procedit ratio facta, scilicet, quod ille esset alterius rationis a tota entitate actus, et ab omnibus aliis indivisibilibus terminis ejus, et præterea, quia cum ille sit unus actus visionis integer et totalis, necesse est ut totus tendat in objectum, quia totus est repræsentativus illius, et quidquid fingatur in tali actu quod ad repræsentandum objectum non serviat, est impertinens et præter naturam talis actus. Non potest ergo assignari terminus communis quo uniantur tales partes, et consequenter si illæ sunt, non sunt duæ partes, sed duo actus, nisi vocetur unus tantum per quamdam collectionem seu aggregationem, quod pertinebit ad quæstionem de nomine.

39. Superest ut dicamus de altera parte: an

scilicet possit ille actus esse indivisibilis complectens utrumque objectum æque primo. In quo difficilius est ostendere impossibilitatem simpliciter, quia juxta communem sententiam, angelus una specie et actu universali intelligit simul plures res, non intelligendo unam in alia vel per aliam, sed singulas directe et in se. Nihilominus sine causa fingeretur hujusmodi visio Dei et creaturarum. Tum quia illa non confert per se ad habitudinem, quia creaturæ cognitæ per se non beatificant. Tum etiam, quia si solum concomitanter cognoscuntur, inde non crescit visio Dei, neque e contrario visio creaturarum inde perficitur, quia non videntur per Deum nec in Deo. Unde talis cognitio creaturarum per eandem visionem solum concomitanter nihil conferre potest ad reddendam rationem cur per illam visionem non comprehendatur Deus, quod in hoc puncto magni ponderis est, ut infra dicam. Secundo, ille modus universalis cognitionis habet locum respectu rerum quæ sunt inferiores cognoscente, non vero respectu superioris, ut in exemplo dato, licet angelus ex rebus inferioribus cognoscat plures uno actu, quia virtus et capacitas ejus excedit perfectionem et cognoscibilitatem singularum, tamen respectu superiorum angelorum, inferior non potest plures cognoscere una specie vel actu, quia virtus ejus non adæquat, neque exhaurit totam cognoscibilitatem quæ est in uno superiori angelo. Sed in præsentia visio divinæ essentiam est visio supremi objecti quod superat virtutem ejusque cognoscentis creati: ergo non est cur respectu talis objecti fingamus visionem universalem, quæ per solam concomitantiam comprehendat tale objectum et alias res.

40. Atque hinc fit mihi valde probabile talem visionem creatam esse impossibilem, prout Durandus sentit in 1, d. 35, q. 1, num. 14, et significat Ferrarius 1, contra Gentes, cap. 49, Henricus quodlib. 9, q. 25. Et ratio est quia cum actus visionis sumat speciem ex objecto, non potest idem actus indivisibilis et creatus tendere in plura, ut plura, nisi quatenus illa conveniunt in aliqua una ratione objectiva sub ratione cognoscibilis seu intelligibilis: Deus autem prout in se visibilis est sicut est, non habet hujusmodi convenientiam cum creatura, quia sicut habet altiolem modum essendi, quam omnis creatura tanquam purissimus actus, ita habet supremam quamdam rationem objecti intelligibilis, quæ non reperitur in aliqua creatura. Propter quod, ut diximus, visio illius nulli creaturæ potest esse connaturalis, ergo

non potest excogitari una aliqua ratio obiectiva in qua conveniant Deus et creatura, ut ab illa sumat speciem ille actus de quo agimus. Neque refert si quis dicat rationem entis sufficere: quia visio Dei ex propria et specifica perfectione sua non tendit in communem rationem entis, sed in eminentissimam perfectionem entis, quæ est in Deo, et prout est in altiori modo, quam esse possit in quacumque creatura. Relinquitur ergo ut visio Dei et creaturæ per unum actum creatum et per solam concomitantiam, vel omnino impossibilis sit, vel sine causa, et ratione fingatur.

41. *Obiectio.—Resolutio.*—Dices: divina essentia quæ est beatis per modum speciei intelligibilis, est veluti species universalis repræsentans se, et creaturas in esse intelligibili; ergo potest respondere actus adæquatus et universalis quo videantur Deus, et creaturæ immediate, et in se. Patet consequentia quia juxta doctrinam D. Thomæ, quælibet species universalis potest habere actum adæquatum sibi. Unde nonnulli theologi, præsertim Nominales ita dicunt videre Deum sua scientia se, et creaturas immediate quodam actu universali, quia habet suam essentiam tanquam speciem universalem: sic ergo intelligi potest participari ipsa scientia Dei et creaturarum per visionem beatam. Nam divus Thomas, 1 part., quæstione 12, art. 9 et 10, ubi agit de hac materia, inde probat beatos, quidquid in verbo vident, simul et in uno actu videre, quia non vident illa per proprias species earum, sed per divinam essentiam quæ habet rationem unius eminentissimæ speciei. Respondetur essentiam divinam non esse proprie speciem intelligibilem creaturarum, quia neque eas formaliter in se continet, neque est veluti instrumentum, seu semen aliorum obiectorum intelligibilium, ad supplendam vicem eorum: hæc enim ratio imperfecta est, et non potest divinæ essentiæ proprie convenire.

43. *Duobus modis essentia divina supplere potest locum speciei.*—Duobus autem modis potest essentia divina supplere locum speciei intelligibilis creaturæ in illius cognitione. Primo, ut suprema causa, quæ potens est se sola efficere quidquid inferiores formæ possunt. Quomodo non solum potest supplere Deus efficientiam specierum intelligibilium, sed etiam sensibilibus. Tamen hic modus nihil refert ad visionem beatam, ad unitatem actus intelligendi. Quando enim Deus hoc modo supplere vellet efficientiam alicujus speciei intelligibilis, non propterea mutaret actum intelligendi, sed

talem illum efficeret, quia per speciem propriam fieri posset, hoc enim est supplere efficientiam alterius. Alio modo potest Deus concurrere ad cognoscendam creaturam per modum supremi obiecti actu intelligibilis, quod per se ipsum potest influere cum potentia, et hic modus proprie pertinet ad visionem beatam. Tamen sicut Deus aliter est sua essentia: aliter vero continet creaturas (nam est sua essentia formaliter, continet vero creaturas tantum eminenter) ita immediate et formaliter est quasi species intelligibilis sui ipsius ducens immediate cognitionem sui, creaturarum vero tantum mediate, quatenus cognoscendo perfecte id quod est formaliter in Deo; consequenter cognosci potest etiam id quod est eminenter. Atque hoc modo recte respondet essentiæ divinæ, quatenus una species intelligibilis est, unus actus visionis respectu sui et creaturarum, qui tamen non æque primo terminatur ad illas, quia neque ipsa species æque primo, neque eodem modo repræsentat illas.

44. *Obiectio.—Respondetur.*—Hic vero potest tandem objici ex Gabriele in 1, d. 35, q. 3, conclus. 2, quia si actus ille visionis Dei omnino indivisibilis est, impossibile est in tali actu intelligere prius et posterius respectu plurium obiectorum, vel quod sit causa, vel ratio attingendi unum potius quam aliud. Nam in una et eadem formalitate actus, neque causalitas, neque ordo intelligi potest. Respondetur cognitionem hanc fieri eodem actu indivisibili, in quo ex parte ipsius actus non reperitur realis causalitas, ita ut aliquid sit in actu, quod sit causa realis alterius perfectionis ejusdem actus, quia hoc plane repugnat cum omnimoda entitate et indivisibilitate actus. Atque eadem ratione non est realis ordo in ipso actu secundum se: solum ergo inter obiecta reperitur hic ordo, quod unum est ratio cognoscendi aliud, quæ ita attinguntur simul per illum actum, sicut inter se habent habitudinem. Unde fit ut secundum rationem possimus nos præscindere et considerare illum actum ut terminatum ad unum obiectum primarium, et ut rationem ob quam ille actus terminatur ad obiectum secundarium, quia nos possumus entitatem quantumvis indivisibilem (intellectu præscindente) ratione distinguere; non ergo repugnat eodem indivisibili actu attingi plura cum ordine et habitudine eorum inter se. Quod in ipsamet increata Dei scientia reperitur, ut infra videbimus. Et inter ipsa Dei attributa unum dicimus esse rationem alterius, etiamsi in re distincta non sint. Superest hic alia difficultas, quia ex nostra sententia

sequi videtur posse inferri visionem Dei esse comprehensionem ejus. Sed hæc in sequentibus capitibus tractabitur.

CAPUT XXVI.

AN, VISO DEO, NECESSARIUM SIT VIDERI CREATURAS, SALTEM UT POSSIBILES.

1. *Ratio dubitandi.*—Una ex præcipuis difficultatibus quæ ab incommodis objici solet contra resolutionem superioris capituli, est, quia ex illa sequitur, visa divina essentia, necessario videri omnia quæ a Deo fieri possunt, quia omnia illa necessario repræsentari possunt per essentiam Dei, ergo etiam necessario repræsentantur; tum quia non est major ratio de quibusdam quam de aliis; tum etiam quia repræsentatio rerum possibilium in sua causa, si possibilis est, profecto naturalis et necessaria est. At si hoc concedatur, sequitur ulterius visionem Dei esse comprehensionem Dei, quia per illam videtur quidquid in Deo est, vel formaliter, vel eminenter.

2. *Prima sententia.*—In hac re prima sententia est affirmans necessarium esse ex vi visionis Dei videre omnes creaturas possibles, saltem secundum esse essentiæ vel possibile. Ita Godfredus, quodlib. 6, quæst. 3. Et eandem sententiam tenet Bassolisius, quæst. 4 Prologi, art. 3, latius Durandus in 3, distinct. 14, q. 2, et in 4, d. 49, quæst. 3, qui differentiam in hoc constituunt inter creaturas possibles et futuras; nam sub priori ratione dicunt necessario videri visa divina essentia: non tamen sub posteriori ratione. Et rationem differentiæ reddunt, quia ut possibles, necessario repræsentantur per essentiam, ut futuræ vero libere. Quæ ratio, ne in ea petatur principium, ita videtur intelligenda, quod creaturæ ut possibles necessario continentur in Deo eminenter, et divina omnipotentia habet cum illis necessariam connexionem, creaturæ vero ut aliquando futuræ pendent ex libera Dei voluntate quæ non necessario videtur, viso Deo. Et in hoc sensu videtur differentia satis apparens; sed de posteriori parte dicemus capite sequenti: nunc solum priorem tractemus.

3. Addit vero Durandus limitationem qua suam sententiam destruit, et in eandem incidit difficultatem. Ait enim ex natura visionis Dei necessario sequi, ut videantur omnes creaturæ possibles in Verbo, tamen de potentia absoluta posse hæc impediri et fieri ut maneat visio Dei ut sic, non manifestans creaturas. Quod quidem

non est consequenter dictum, quia si visio illa manifestat creaturas in Verbo, id facit per se ipsam formaliter actuando intellectum, vel ergo manet integra illa visio secundum totam suam entitatem, per quam est repræsentativa creaturarum vel non: si primum, ergo impossibile est visionem illam actuare intellectum et impediri ab ea manifestatione, quia non potest impediri effectus formalis formæ, manente integra forma unita subjecto: si secundum dicat, superest illi explicandum quomodo sit diminuta illa entitas visionis, seu quid addat una visio super aliam. Item quomodo videatur Deus sine creaturis quæ in ipso continentur. Ac denique falsum simpliciter erit dicere per visionem Dei, ut sic, necessario videri creaturas, quia hæc necessitas non sequitur nisi ex tali, seu tanta visione, non autem ex præcisa ratione visionis.

4. *Secunda sententia Scoti.*—Aliter Scotus in 3, d. 14, q. 2, limitat hanc sententiam dicens, per illam visionem non videri omnia possible in actu secundo, imo nec posse videri, quia ad hoc esset necessaria infinita attentio: dicit tamen videri omnia in actu primo, quia illa visio sufficiens est ut per eam quæcumque creaturæ possibles videantur, non quidem omnes simul, sed nunc istæ, nunc illæ, prout voluerit beatus attendere. Nec vero Scotus omnibus beatis concedit hanc liberam facultatem videndi omnia etiam divisive seu successive, sed specialiter animæ Christi: de aliis vero ait habere certum terminum seu limitationem, juxta modum beatitudinis uniuscujusque. Atque hanc ipsam limitationem ponit ex providentia Dei, non quia quælibet de se non sit ad omnia sufficiens in actu primo.

5. *Hæc sententia expenditur.*—Hæc opinio, si loqueretur de lumine gloriæ, posset habere aliquam probabilitatem; tamen de ipsa visione mihi videtur improbabilis. Quia illa essentialiter est actus secundus et non manifestat obiectum efficiendo, sed informando, et ideo repugnat quod de se sit manifestativa alienius, quod non semper manifestat quamdiu intellectum actuet. Repugnat etiam ut nunc manifestet rem unam, postea aliam, propter variam attentionem et sine mutatione in ipsa visione, quia illa attentio nihil aliud est, neque esse potest quam effectio ipsius visionis, vel circa visionem: si ergo mutatur attentio, mutatur effectio et consequenter fit etiam aliqua mutatio in ipsa visione. Quia non mutatur effectio per solam conservationem diversam ejusdem termini, sed mutatur effectio in ordine ad diversum formalem effectum formæ factæ. Alia contra hanc